

Din vremea domniei lui Mihnea Turcitul (1585-1591) avem cea mai veche atestare documentară a Otopenilor. Hrisovul apare la data de 14 februarie 1587 (7095 de la facerea lumii, conform vechii măsurători) și este datat în București.

Domnitorul prin acest act întărește Mănăstirii Sfânta Troiță din capitală, cunoscută mai mult sub numele de Radu Vodă și situată pe dealul cu același nume și învecinată cu Biserica lui Bucur, „jumătate din satul Islazul, jumătate din satul Hodobeni, mori și țigani,, . Documentul este scris în limba slavonă ceea ce poate duce la unele inexactități de traducere precum ar fi „satul Hodobeni cu mori și țigani,, în loc de enumerarea celor 2 moșii și a dreptului de proprietate al mănăstirii față de mori și robi țigani. Dania mijlocită de Mihnea, care pe atunci încă nu era „turcit,, adică trecut la islam o fac Dobromir ban, jupânița Vilaia și fiul lor, Mihai postelnicul. Dobromir , înrudit cu boierii Buzești deținea una dintre cele mai importante demnități în cadrul Țării Românești la acea dată, aceea de ban al Craiovei, practic al doilea om în stat.

Despre această jumătate de moșie a satului Otopeni amintește și G.I. Ionescu-Gion în „Istoria Bucureștilor,, că în sec. XVI fusese exploatată de boierii Buzești și de Pătrașcu, fiul domnului Petru Cercel (1583-1585) ,și deci nepot de frate al lui Mihai Viteazul.

Denumirea satului nostru era în secolul XVI Hodobeni, ea devenind în veacul XVII Hodopeni și abia în sec. XVIII fiind înregistrată denumirea de Otopeni, rămasă până astăzi. Conform istoricului Constantin C. Giurescu acest nume este un antroponim provenit probabil din „Hodobă,,. Acest personaj, care după unii se consideră că ar fi fost morar, nu știm sigur nici astăzi cine a fost el cu adevărat și relația pe care a avut-o acesta cu localnicii, eu personal cred că satul a premerș apariției acestui misterios Hodobă . Cert este faptul că mori au existat de secole în Otopeni, dar mori de apă pe râul Pasărea, râu în jurul căruia s-a încheșat comunitatea și care se pare că în timp și-a schimbat cursul spre amplasamentul actual.

Dar care a fost această jumătate de sat de care se vorbește în documente ? Nu cumva în contextul în care satul era înconșurat din toate direcțiile de Codrii Vlășiei acest spațiu râvnit de domnitor să fii fost zona care începe dinspre Otopenii de Jos și se întinde până unde încep astăzi pistele Aeroportului Otopeni?

Cert este faptul documentele vorbesc de „o jumătate,, , iar care este această jumătate ne este greu să spunem. Dar intrând în contextul epocii trebuie spus că sărăcirea satelor și aservirea

vechilor comunități autohtone de moșneni atinge culmi fără precedent în veacul al XVI-lea, boierii craioveni fiind printre cei mai interesați de cumpărat și dobândit sate în această perioadă.

Deseori țărani își pierdeau drepturile de proprietate și decădeau la statutul de „rumâni”, termen cu dublă însemnătate : etnică și socială. Denumirea de „rumâni”, denumire a țăranilor dependenți derivă din faptul că avem de-a face în evul mediu cu o clasă boierească, inițial de extracție slavă care aservește pe unii dintre localnici, clasă care se va româniza în timp, o dată cu ascensiunea familiilor boierești autohtone. Acest fenomen se remarcă încă din sec. XIII și deja în sec. XIV numeroase documente atestă caracterul social pe care îl căpătase acest termen de rumân . Pe lângă acești boieri un alt element al clasei conducătoare de la sud de Carpați, deplin asimilat după 1500 este cel turanic, mai precis cuman.

Deasemeni, revenind la Mihnea Turcitul, acesta este la vremea lui un personaj deosebit de bogat și care a stârnit numeroase controverse prin conduita lui .

Despre otopenari foarte multe lucruri din vremea respectivă nu știm, însă ținând cont de faptul că avem de-a face cu o comunitate originară din acest spațiu al Codrilor Vlăsiei, o comunitate de crescători de vite, semipastorală am putea spune, îmi permit să cred că peisajul social al satului de pe Pasărea era ceva mai complex decât ne lasă să întrezărim hrisoavele vremii.

Nu știu dacă are vreo legătură ori nu cu evenimentele ce au urmat hrisovului de la 14 februarie 1587, dar știu că în Otopeni la mijlocul sec. XX încă se mai folosea ca vorbă de ocară zicerea „ești de-al lui Turcitu”,.